

Chybějící text v knize Nový Zéland sakra na těžko

Str.104

Přes kopce do Franz Josef Glacier

Od vesnice Fox Glacier to je asi 5 km k pěknému jezeru Lake Matheson, kde se při pěkném počasí okolní hory krásně zrcadlí na hladině jezera. To dnes nebyl ten případ, takže jsme si tuto cestu ušetřili a nechali si všechny síly do kopců. Jen co jsme opustili poslední domek, stoupání začalo a silnice začala kličkovat v kopcovitém terénu. Žádnou velkou rychlost jsme nevyvinuli a často odpočívali nebo nechali předjet šňůru aut, která se vytvořila v zatáčkách. Občas na nás někdo zamával a vysílal povzbudivá gesta.

U velkého, samozřejmě jednopruhového, mostu před Franzem Josefem jsme se ocitli skoro po třech hodinách jízdy. Nikam jsme ale dnes nespíchali. Otočili jsme se vzad a chtěli vidět další známý ledovec alespoň takto z dále. Kromě mlhy a stoupající vlhkosti jsme v tu chvíli neviděli nic. **Až po hodině, kdy jsme svačili na lavičce u veřejných toalet v centru městečka, se nám alespoň na chvíli otevřel pohled do hor a my tak viděli splaz ledovce Františka Josefa. V tu chvíli se rozlétaly i helikoptéry, které měly přistávací plochu kousek dál za lavičkami, na kterých jsme seděli. Vzala jsem obě děti a šli jsme se cestičkou přes malý lesík k helikoptérám podívat. Oba byli nadšení, když je viděli vzlétat i přistávat.**

I když už to včera zkoušel Markův kamarád, Jirka se šel ještě zeptat do dvou obchodů, jestli se tu nedají někde sehnat špice do kol. Ale bylo to zbytečné. V samém středu městečka stál větší Four Square, určitě nejnavštěvovanější místní budova. Měli tu celkem i slušný výběr ze sortimentu, ale ceny byly pořád vyšší než v jiných obchodech této značky. Úzké uličky mezi regály byly přeplněné mladými lidmi a všichni tak pomalu vybírali, co si tu tak asi koupí. Končilo to většinou tím, že každý držel v ruce u pokladny maximálně dva kusy něčeho. My toho museli koupit trochu více. Nejbližší velké město se supermarketem byla 135 km vzdálená Hokitika, kam jsme si mysleli, že dojedeme až pozítří. Ještě z Foxe jsme napsali přes WS důchodci Kevinovi, u kterého několik dní nocovali Francis s Caitlin a znali ho dobře i Mark s Jules. Oni nás na něj vlastně nasměrovali. „Napište Kevinovi, on vám s opravou kola určitě rád pomůže.“ Napsali jsme mu o našem problému a jaké špice sháníme. On se nabídl, že mezitím než k němu do Hokitiky dojedeme, špice sežene. Vycházelo nám to totiž na sobotu a to jsou skoro všechny cykloobchody zavřené. Nakonec druhý den (v pátek) psal, že mu prodavač nějaké dal, ale není to přesně velikost, jakou potřebujeme. Prý mu je buď v pondělí vrátí, nebo zaplatí. Tento přístup je na Zélandu vcelku běžný. Kevin ještě stačil připsat, že pokud by se moje kolo stalo cestou do Hokitiky nepojízdné, klidně pro nás někam zajede autem. To bylo hodně milé a uklidňující. Mohli jsme dál jet s vědomím, že máme v krajním případě odvoz.

Str. 225

Rozhovor s ředitelkou školy

„Dobrý den!“ přišla se s námi pozdravit ředitelka. „Dobrý den. Omlouváme se, my jsme tu přespali na zahradě, jen dosnídáme a pojedeme dál.“ „Dobře, v 8:20 přijedou děti školním autobusem, pak by bylo dobré, abyste odjeli,“ spustila hned po pozdravu. Plivání ohně však záhy odeznělo a paní ředitelka začala trochu vyzvídat. Ono bodejť by ne, když jsme se objevili v jejím revíru. „Odkud jste?“

Jak jsou staré děti?“ a další známé otázky, na které jsme odpovídali skoro každý den. „Vy jedete na Cape Reinga, já ještě učím na škole asi 30 minut autem před Cape Reinga, tam byste mohli večer přenocovat na zahradě také.“ Paní ředitelka s přibývajícím časem měkla, až vyměkla úplně. „Dáte si kávu?“ Usmála jsem se: „Rádi.“ S kávou přišla nabídka i dalšího občerstvení - jogurty, mlíčka a jablíčka. „Vezměte si to prosím pro děti. My toho tu máme dost.“ Pravdu měla, cestou na toaletu jsem procházela kolem kartonů s mlíčky a kókala, co jich tu stálo. Zabrały půlku chodby. Do této školy chodilo 26 dětí a z toho jen dvě Paheha. „To máte nějak dotované, to jídlo pro děti?“ neubráníla jsem se otázce. „Máme! Jsme státní škola a tyto jsou pro sociálně slabé. O děti se staráme kolikrát více než vlastní rodina. Žijí v domech třeba po deseti lidech a na školu nemají pro děti peníze. Stát jim tak platí autobus, svačiny, oběd a pomůcky do školy. Bez toho by mnoho maorských dětí do školy vůbec nedorazilo. Ve dvou třídách jsou děti od první do osmé třídy.“ Ve školách se na Zélandu běžně nosí uniformy. Tady je snad ani neměli, nebo je děti ignorovaly. Na zahradu vběhly děti. „Á, přijel autobus. Tak my tedy za chvíli pojedeme.“ „Nemusíte hned pospíchat, vyučování začíná až v 8:45.“ Seznámili jsme se nejen s dětmi, ale i s učitelkami a paní uklízečkou. „Dojedte dobře na Cape Reinga!“ mávaly na nás zdejší děti. Bylo nám jasné, že budou téma „cizinci na kolech“ záhy probírat po zazvonění zvonku.